

Arrest

nr. 133 045 van 12 november 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM: ...]

Nationaliteit: Azerbeidzjan

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging, de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorgelegde medische attesten, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie dat de aandoening misschien ondertussen al genezen is.

De vermelding van deze argumentatie houdt in dat in het geval de aandoening niet genezen zou zijn, er dan gebeurlijk een andere beslissing zou genomen zijn, zoniet heeft deze argumentatie geen zin.

De arts-attaché dient evenwel ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoekster.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat geen er wel geen probleem meer zal zijn en bijgevolg er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoekster.

Er wordt eerst gedurende maanden niets gedaan en dan plots zomaar gemakshalve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen;

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen de aanvraag en de beslissing meer dan drie jaar ligt, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwaam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten eerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoekster zijn vastgesteld.

Verzoeker zou onmiddellijk de gevraagde bijkomende medische informatie bezorgd hebben.

Dan zou niet tegen de werkelijkheid in geoordeeld zijn dat de aandoening misschien genezen is.

Dat verzoeker thans ten eerste strikt opgevolgd dient te worden teneinde zoveel als mogelijk pijn te vermijden.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht."

2.2. Het tweede middel is geput uit de schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 9ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en van het "beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)".

Het is als volgt geadstrueerd :

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoekster een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 12.03.2013 zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand geponeerd dat de aandoening wel misschien genezen is en werd er geen uitspraak gedaan over de noodzaak tot behandeling en ook niet betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst op basis van de bewering dat behandeling niet essentieel is wat ingaat tegen het feit dat verzoekster nu al jaren behandeld worden.

Door zomaar zonder enige actuele informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid op basis van art. 9 TER 2e lid VW om bijkomend advies in te winnen van deskundigen, en gezien er sedert het laatste attest betreffende de medische toestand van verzoekster meer dan 3 jaar verstreken was, diende hij dit ook in casu gedaan te hebben minstens de verzoekster hebben laten aanschrijven zodat deze zich kon aanbieden voor verder onderzoek.

Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat er dus ook geen uitspraak is kunnen gedaan worden over de actuele medische toestand.

Het gemakshalve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele medische toestand van verzoeker, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.

Verzoeker legt in dit verband aanvullende stukken neer inzake zijn actuele toestand waaruit blijkt dat hij verre van genezen is."

2.3. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het EVRM.

“Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 07.02.2014

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Azerbeidjan, en door de arts-adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen.”

2.4. De Raad is van oordeel dat de drie middelen, gelet op hun onderlinge samenhang, samen moeten worden beoordeeld.

2.5. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

In het bijzonder wordt toepassing gemaakt van paragraaf 3, 4°, onder verwijzing naar het advies van de arts-adviseur, waaraan de bestreden beslissing volledig is opgehangen, en dat luidt als volgt:

"Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.08.2013.

Uit de standaard medische getuigschriften dd. 07/06/2013, 08/04/2013, 19/08/2013, 12/10/2013, 10/01/2014 van Dr. M., huisarts en de bijlagen dd. 11/06/2013, 28/05/2013, 03/04/2013, 30/07/2013 en 11/10/2013 die over dezelfde aandoening handelen, blijkt dat betrokkene in april 2013 geopereerd werd aan een congenitaal cervicaal fusiesyndroom (=vastzetten van wervels in de halsstreek). Het resultaat was erg bevredigend.

Betrokkene kloeg ook van lumbale pijn (=onderrug). De MRI lumbale wervelzuil van 11/06/2013 bracht geen nieuwe elementen aan het licht in vergelijking met de MRI van 18/12/2012. Omdat de klachten van lumbo- ischialgie bleven aanhouden werd er dd. 03/10/2013 een lumbale fusie-operatie uitgevoerd op de niveaus L3-L4 en L4-L5. De evolutie was gunstig. De operatie werd 4 maanden geleden uitgevoerd. De herstelperiode is verstreken. Dd. 06/01/2014 werden er lipomen heelkundig verwijderd. Het gaat om een mineure oppervlakkige (=onderhuidse) ingreep. Betrokkene nam enkel nog paracetamol, een banale pijnstiller, zonder voorschrift te verkrijgen, die absoluut NIET essentieel is in de behandeling. De aandoeningen waaraan betrokkene leed werden lege artis behandeld en hij is GENEZEN, Mijns inziens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.6. Uit de uiteenzetting van verzoekers blijkt vooreerst dat zij zich in essentie gegriefd voelen door het feit dat de arts-adviseur zich niet bijkomend heeft geïnformeerd, door ofwel verzoeker zelf te onderzoeken of hem om bijkomende informatie te vragen of door een specialist in te schakelen dan wel de behandelende artsen te contacteren. Door dat niet te doen heeft hij geen rekening gehouden met de actuele medische toestand van verzoeker, dit terwijl er tussen de aanvraag en de beslissing meer dan drie jaar ligt. Er is wel degelijk nog sprake van een ernstige problematiek. Verzoekers stellen stukken neer te leggen waaruit blijkt dat verzoeker verre van genezen is.

In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat, waar verzoekers alluderen op het tijdsverloop van drie jaar tussen de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enerzijds en het advies van de arts-adviseur en de bestreden beslissing anderzijds, hun argumentatie feitelijke grondslag mist. De aanvraag werd ingediend op 13 augustus 2013 en het advies dateert van 7 februari 2014, iets meer dan zes maanden later. Er is derhalve geen sprake van een lange termijn tussen de aanvraag en de uiteindelijke beoordeling ervan, zodat het loutere tijdsverloop niet kan worden aangewend als reden om enig bijkomend onderzoek door de arts-adviseur, onder welke vorm dan ook, als noodzakelijk te beschouwen.

Uit het hiervoor geciteerde advies van de arts-adviseur blijkt dus dat die van oordeel is dat de operatie aan het congenitaal cervicaal fusiesyndroom tot een bevredigend resultaat heeft geleid, dat verder een lumbale fusieoperatie werd uitgevoerd met een gunstige evolutie en de herstelperiode na vier maanden is verstreken. De heelkundige verwijdering van lipomen worden door de arts-adviseur als een mineure oppervlakkige ingreep beschouwd. De conclusie in het advies is dat de aandoening volgens de regels van de kunst werd behandeld en genezen is. De stelling van de verzoekende partijen dat de arts-adviseur “zomaar” zou hebben geconcludeerd, is dan ook te kort door de bocht, nu hij zijn conclusie heeft gemotiveerd op grond van de voorliggende stukken en op grond van zijn eigen medische beoordeling.

De verzoekende partijen verwijten de arts-adviseur dat hij zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorliggende medische attesten heeft besloten dat de aandoening misschien ondertussen al genezen is, terwijl de medische toestand absoluut niet ten goede is geëvolueerd.

Zoals hierboven reeds werd gesteld, heeft de arts-adviseur gemotiveerd om welke redenen hij van oordeel was dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft daarbij vastgesteld dat de aangebrachte aandoeningen waren behandeld volgens de regels van de kunst en genezen zijn. Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij in het advies zouden lezen dat verzoeker “misschien” reeds genezen zouden zijn. Van enige twijfel is in het advies immers geen sprake, noch geeft de arts-adviseur aan dat hij over onvoldoende informatie zou beschikken. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het voeren van een eigen medisch onderzoek worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen zijn niet vereist “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (cf. ook *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2478/001, 345-35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder bijkomende inlichtingen te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe. Overigens tonen verzoekers niet aan dat zij zouden zijn verhinderd om in het kader van de hangende aanvraag nog stukken neer te leggen zo zij van oordeel waren dat die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van de actuele medische situatie van verzoeker.

De Raad stelt verder vast dat de arts-adviseur drie aandoeningen - met heelkundige ingreep - in overweging heeft genomen en dat de verzoekers zich slechts in zeer algemene bewoordingen beklagen over de conclusies van zijn advies. In het verzoekschrift is geen enkel concreet argument terug te vinden omtrent de actuele stand van welke aandoening dan ook. Dit klemmt des te meer nu de verzoekers evenmin aangeven op grond van welke hen ter kennis gebrachte elementen de arts-adviseur ten onrechte tot zijn conclusies zou zijn gekomen. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit advies niet deugdelijk zou zijn. Zij blijven daartoe volledig

in gebreke. Meer nog, zij verwijzen in hun verzoekschrift dan wel naar de “inventaris der stukken weze 8 stukken inzake actuele toestand”, maar de medische stukken die in deze inventaris zijn opgenomen bevinden zich ook in het administratief dossier en werden betrokken bij het advies van de arts-adviseur. De verzoekers maken zelfs geen begin met een concrete toelichting die zou kunnen doen aannemen dat de arts-adviseur voorbarig zou zijn geweest nu hij op grond van de hem ter beschikking gestelde stukken heeft geoordeeld dat verzoeker behandeld en genezen is.

Met een schrijven van 18 augustus 2014 maken verzoekers een “aanvullend stuk 4” over, “*weze recente medische attesten op naam van de heer A.A.*”. Het betreft stukken van 2 juli 2014 en 24 juni 2014, stukken dus die dateren van na de totstandkoming van de bestreden beslissing en het betrokken advies. De verwerende partij noch de arts-adviseur kan rekening houden met stukken die nog niet bestaan op het ogenblik dat hij zich uitsprekt over een aanvraag, en de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Nu hiervoor reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partijen geen concrete argumenten bijbrengen die erop zouden wijzen dat de arts-adviseur de verkeerde conclusies zou hebben getrokken uit de hem ter beschikking gestelde documenten, zijn deze stukken dan ook niet dienstig.

Tot slot, nu de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier heeft geconcludeerd dat de aandoeningen van verzoeker behandeld en genezen zijn, maken zij evenmin aannemelijk dat in casu verder had dienen te worden gemotiveerd over de noodzaak tot behandeling en over de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst. Overigens wordt in het advies nog gesteld dat verzoeker enkel nog een banale pijnstillers nam, zonder voorschrift te verkrijgen. Verzoekers ontkennen dit niet, zodat hun argument dat hij “*thans ten zeerste strikt opgevolgd dient te worden teneinde zoveel als mogelijk pijn te vermijden*” in die context moet worden gezien. Het betoog van de verzoekende partijen dat het niet zo is dat een gebeurlijke terugkeer naar zijn land van herkomst een neutraal gegeven zou zijn voor verzoeker, dat er geen duidelijkheid zou zijn over de gevolgen van een dergelijke terugkeer en dat dienaangaande nooit onderzoek is verricht, is in het licht van het hiervoor gestelde niet dienstig, temeer nu zij geen concrete elementen aanbrengen die erop zouden wijzen dat de deugdelijke conclusie van de arts-adviseur dat verzoeker behandeld en genezen is, nog een verder onderzoek zou noodzaken over eventuele toekomstige verwikkelingen.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoekers noch een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben aangetoond, noch aannemelijk hebben gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met of met veronachtzaming van de stukken van het administratief dossier of in strijd met artikel 3 van het EVRM werd genomen. Wat de aangevoerde schending van het beginsel van de rechten van verdediging betreft, dient erop gewezen dat deze in administratiefrechtelijke zaken in beginsel enkel van toepassing zijn in straf- en tuchtzaken (RvS 26 mei 2014, nr. 227.537, DE BEYS), hetgeen thans niet aan de orde is. Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig op dit beginsel beroepen.

2.7. De drie middelen zijn, voor zover ontvankelijk, in geen van hun onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS